

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **I. T.**, nar. XXX, státní příslušnost Ukrajina, nynější pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, Křižíkova 12, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KRPA-26005/ČJ-2011-000022 ze dne 16. 8. 2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2011, kterým byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o 60 dnů prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená v rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2011, č.j. KRPA-26005/ČJ-2011-000022. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 23. 4. 2011 vydal správní orgán rozhodnutí o zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) , c) zákona o pobytu cizinců, jímž byla stanovena doba zajištění na 60 dnů. Dne 15. 6. 2011 byla tato doba prodloužena o 60 dnů. V uvedené době se nepodařilo realizovat správní vyhoštění, protože dosud není ukončeno řízení o mezinárodní ochraně, přičemž žádost o její udělení žalobkyně podala dne 27. 4. 2011. Správní orgán konstatoval, že v případě žalobkyně existuje nebezpečí skrývání.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně především argumentovala zásadou rychlosti správního řízení s tím, že při institutu zajištění dochází ke zbavení osobní svobody; zvláště v těchto případech by měl existovat veřejný zájem na urychleném vyřízení věci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že k prodloužení doby zajištění přistupuje s ohledem na předchozí jednání žalobkyně, přičemž odkazuje na odůvodnění rozhodnutí o zajištění ze dne 23. 4. 2011. Vzhledem k závažnosti institutu zajištění se však měl správní orgán věnovat odůvodnění podrobněji, vycházet ze současné situace, případných změn okolností, a ne se jen spokojit s odkazem na předchozí rozhodnutí. Žalovaný v tomto případě nepřináší žádnou novou okolnost, která by spolehlivě ospravedlnila prodloužení zajištění žalobkyně. Rovněž argumentace předpokládanou složitostí přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění je jen velmi obecná, je pouze citací zákonného ustanovení a objevuje se téměř v každém rozhodnutí správního orgánu o zajištění. Dále žalobkyně namítla, že je zcela nepřipustné odůvodňovat prodlužování doby zajištění kvůli probíhajícímu azylovému řízení, které je překážkou realizace vyhoštění. Správní orgán sice musí před realizací vyhoštění vyčkat pravomocného rozhodnutí o azylu, ale tato skutečnost nemůže být sama o sobě důvodem pro pokračující zajištění cizince. Žalobkyně podáním žádosti o mezinárodní ochranu realizuje své právo a je nepřipustné ji za to postihovat institutem zajištění. Odůvodnění rozhodnutí je velmi povrchní a nelze se s ním spokojit zejména proto, že se zde jedná o zbavení osobní svobody. Správní řád v ust. § 68 odst. 3 požaduje uvedení důvodů výroků, podkladů pro jejich vydání, úvah, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Nelze se proto spokojit s postupem žalovaného, kdy místo řádného odůvodnění v souladu s citovanou normou se uchýlil pouze k odkazu na odůvodnění rozhodnutí předcházejících. Napadené rozhodnutí by proto mělo být pro nepřezkoumatelnost zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že důvody pro prodloužení doby zajištění vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí konkrétně. Poukázal na to, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v době, kdy jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Je tedy dána objektivní překážka pro realizaci vyhoštění, přičemž žádost o udělení mezinárodní ochrany nemění zjištěný skutkový stav, pro který byla žalobkyně zajištěna, a poukázal na ust. § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno, když žalovaný již v prvotním rozhodnutí vyložil, v čem spatřuje hrubé porušení veřejného pořádku. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud především odmítl názor žalobkyně, že by napadené rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím o prodloužení doby zajištění žalobkyně pro účely správního vyhoštění, a proto je na místě, aby v jeho odůvodnění byly uvedeny důvody vztahující se právě k závěru o prodloužení doby zajištění. Není nutno, aby napadené rozhodnutí obsahovalo vylíčení důvodů, pro které bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění. Rovněž tak není podle názoru soudu nutné, aby v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění byly znovu rekapitulovány důvody, které k zajištění vedly; i ty jsou v úplnosti vyloženy v rozhodnutí o zajištění a není nezbytné je znovu zmiňovat. Za podstatné tu soud považuje to, že jak důvody pro uložení správního vyhoštění, tak i důvody pro zajištění jsou vyloženy v příslušných rozhodnutích žalovaného, která byla žalobkyni řádně doručena a žalobkyně tedy tyto důvody zná. V nyní napadeném rozhodnutí se tedy žalovaný zabýval pouze tím, zda jsou dány důvody pro prodloužení doby zajištění, přičemž hledal, že dány jsou. Podrobně je pak vylíčil v odůvodnění na straně 2 napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobkyně namítala, že žalovaný se měl zabývat současnou situací a případnými změnami okolností, tu nezbývá než konstatovat, že v tomto směru neměl žalovaný co hodnotit. Žalobkyně byla pro účely správního vyhoštění zajištěna proto, že se na území České republiky zdržovala bez platného povolení k pobytu, a navíc bez platného cestovního dokladu, v čemž správní orgány spatřoval důvody pro zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Na těchto skutečnostech se nemohlo nic změnit a žádné nové okolnosti, k nimž by měl žalovaný přihlédnout, nenastaly. Důvody pro zajištění žalobkyně tedy trvají i nadále.

Důvod pro prodloužení pak správní orgán spatřoval v tom, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu, a proto je třeba vyčkat s realizací správního vyhoštění až do doby pravomocného rozhodnutí o této její žádosti. Námitka žalobkyně, že je postihována za to, že podala žádost o mezinárodní ochranu, tu není na místě. Probíhající řízení o přiznání mezinárodní ochrany je zákonnou překážkou pro realizaci správního vyhoštění, avšak nijak neovlivňuje existenci důvodů a stanovení doby trvání zajištění. Podle ust. § 127 odst. 2 podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění. Existenci důvodu pro zajištění a pro případné prodloužení jeho doby tedy správní orgán posuzuje samostatně, bez ohledu na to žádost o mezinárodní ochranu.

Městský soud v Praze po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto podanou žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Soud se souhlasem účastníků rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í: proti tomuto rozsudku je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku.
O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 12. září 2011

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu